

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ Η ΑΙΩΝΙΑ ΑΝΑΚΥΚΛΗΣΗ

Déjà vu

Του Ηρακλή Καρκαζή

Αναπληρωτής Καθηγητή ΕΚΠΑ

Μια πρόσκληση δημόσιας διαβούλευσης για τα Πανεπιστήμια που πριν λίγο καιρό εγκαινίασε με κείμενο του το Υπουργείο Παιδείας, ασυνείδητα μας τοποθετεί στη θέση του παρατηρητή που είναι σίγουρος πως βλέπει αυτό που έχει ξαναδεί. Στο γίνεσθαι μιας αδιάκοπης επανάληψης, ορατής ακόμα και στο περιορισμένο χρονικό παράθυρο λίγων δεκαετιών, είναι αδύνατον να μην ξαναβιώσουμε το οδυνηρό συναίσθημα της ματαίωσης και της απογοήτευσης. Κατά τα ειωθότα, όλα υποτίθεται πως θα (ξανά) αλλάξουν. Οι επαπειλούμενες κοσμογονικές αλλαγές θα οδηγήσουν δήθεν στην ενίσχυση του αυτοδιοικητικού χαρακτήρα και στην αυτοτέλειά των πανεπιστημίων, ενώ με την επιχειρούμενη διεθνοποίηση θα "σπάσει" η εσωστρέφεια, θα βελτιωθούν τα οικονομικά και θα χτυπηθεί ο νεποτισμός και η συναλλακτική παρεοκρατία. Έτσι όταν ο νόμος ψηφισθεί, για πολλοστή φορά ένα ανθρώπινο δυναμικό που

Κύριο άρθρο

γεννήθηκε, γαλουχήθηκε και ρίζωσε στις επιλήψιμα αλλοιωμένες δομές του προηγούμενου νόμου, θα κληθεί να υλοποιήσει την νέα κοσμογονία του υπουργείου. Και τότε οι πάντες θα αντισταθούν ή θα συμπράξουν στο βαθμό που οι αλλαγές θα απειλήσουν ή δεν θα απειλήσουν τις προσωπικές τους συμβάσεις και τη μακαριότητα της καθημερινότητάς τους. Τι πιο φυσιολογικό και ανθρώπινο άλλωστε. Και για τους λίγους ρομαντικούς που αλτρουιστικά θα ταυτιστούν με τις όποιες αγαθές προθέσεις του νομοθέτη, για μια ακόμα φορά θα υποστούν την οδύνη της άτακτης υποχώρησης μπροστά στη λαίλαπα της σύγχρονης ελληνικής πραγματικότητας. Είμαστε άραγε εντελώς αδύναμοι και αμέτοχοι μπροστά στις επερχόμενες εξελίξεις; Αρκούν τα χιλιάδες χτυπήματα στα blogs της κάθε διαβούλευσης και οι χαλαρές παρεισθιαστικές συζητήσεις; Τα γεγονότα μιλούν από μόνα τους. Γαντζωμένοι σε μια αδιόρατη προσδοκία της έλευσης ενός θεόσταλτου μεταρρυθμιστή, που ποτέ βέβαια δεν έρχεται, παρακολουθούμε εξ αποστάσεως αλλά ασφαλείς την εικονική πραγματικότητα των εξελίξεων. Και το τελευταίο σπέρμα ελπίδας; Ίσως η ριζωμένη εθνική μνήμη μιας ποιότητας και αξιοσύνης που πότε-πότε ανατέλλει στις κρίσιμες καμπές της ιστορίας μας.

